

מחזור ע"ב

חן גלבן יובל גיטארי סתיו כהן
מור מאלר מיתר דהיר קארן צור
צורן קוגוט צמר צור יונתן מירסקי
גיל רז רומה פומיניק מיתר הלר

עיונית

דבר ההורים

עד היום ברכנו אתכם בשלבים. כאילו בסולם אתם מטפסים ...
כשסיימתם את הגן אמרנו: "גדלתם"
כשחגגתם בר מצוה ברכנו: "בגרתם"
כשעברתם לשכונה בחרדה גדולה את עצמנו שכנענו: "הם כבר נערים ..."
ועכשיו על השלב האחרון בסולם הבגרות,
ורגע לפני שאתם לוקחים מאיתנו לידיכם את כל האחריות,
עם צו גיוס ביד אחת ורשיון נהיגה בשנייה,
עם פריחת אהבה ראשונה והרהורים על מהות החיים,
או כמה שאתם גדולים.
עכשיו, אתם בפתחה של דרך חדשה
מי לשנת שידות ומי לצבא.
ואנחנו ההורים רוצים בשבילכם ומקווים:
שתהיו שמחים בבחירתכם,
שלמים עם עצמכם,
"זמכל קצוות" שם תהיו, תשמרו על אותה קבוצה
שכבר הרבה שנים עושה ביחד את דרכה.
אתם נפלאים, אהובים, עליכם גאווה.
רק זיכרו מה שרמי קליינשטיין שר:
"קר, קר שם בחוץ, מתי תלמדו שהחיים זה לא קיבוץ..."
אנחנו מבטיחים לחכות תמיד בבית עם מה שנתוץ:
סוודר, כוס תה, קפה או מרק,
ומלא, מלא מילים חמות, מעודדות ומחזקות,
שילוו אתכם לשנים הבאות.

אוהבים מאוד
ההורים

דבר הכיתה

מדובר בכיתה של שניים-עשר עם צלע תלוספניקית חסרה

ועוד תלאביבית שחזרה:

חמישה דייגים

שני פלאחים

שלוש מטפלות

גננת

ורפתן (וגם זה בקושי)

ולפני כשלוש שנים איבדנו מורה דרך וסמל לחיקוי, חפי שלנו,

וכמילוי מקום קיבלנו את אודי ואחר-כך את אסנת.

הקיבוץ נתפס אצלנו כחממה, שבה גדלנו, התפתחנו ופרחנו ואילו ביה"ס -

השתיקה יפה לו, וכך גם לצבר.

אחרי 12 שנות לימוד (לחלקנו), שלוש שנים בשכונה (לחלקנו) ושמונה-עשרה

שנות מגורים בקיבוץ (לחלקנו) אנו מודים על הדאגה, האכפתיות והחום.

למדנו שגיבוש קבוצתי כנראה כבר לא יקרה, מוטיב הרעש אצלנו תמיד יהיה,

קיים אצלנו מעין עיקרון שהתפתח לכישלון בשמירה על סדר וניקיון, ובמקום

להתרכז במציאת פתרון השתדלנו רובנו להוציא רישיון.

פרק הילדות הגיע לסיומו ולנו נשאר רק לצאת ליהנות.

תודה לאודי ולאסנת שדאגו, הנחו, טיפחו וקיזו למצוא מועדון נקי למחרת (מה

שקרה אולי פעם אחת).

נאחל לעצמנו הצלחה בהמשך, בשנת שירות או בצבא ומי יודע אולי בעתיד

נהיה באמת כיתה?

אוהבים

כיתה י"ב 2009

יונתן מירסקי, עמר דור, יובל גיארי, דודון קוגוט, מיתר בהיר, חן גלדן, מיתר

הלר, סתיו כהן, מור מאור, קורן צור, רומה פומיניך, גיל רוז.

דבר השכונה

י"בניקים היקרים

עברנו איתכם חזיונות רבות:

צחוקים - כף - טיולים - קייטנות - חופשים - חגים - רעש בלילות
ספות שבורות - מועדון מטונף - מחסור בארוחות בוקר - צעקות -
מוזיקה עד שלוש בבוקר...

ברוך שפטרנו מעונשו של זה. אמן.

ועכשיו ברצינות

סיימתם עכשיו י"ב שנים

לא עוד בית ספר לא עוד לימודים
אזורים להתראות למורות ולמורים
עוד נראה אתכם במדים ונהיה גאים
די לצחוקים בשיעורים ובהפסקות
נגמרו הסיבות לחוסר שינה בלילות
עוברים הלאה לתקופת הצבא
שם תצטרכו לבצע כל פקודה.
אולי תתגעגעו מדי פעם לבית ספר
אם לא לשיעורי בית, בוודאי להפסקות.
ועד אז

אנחנו אומרים בהצלחה,

ולהתראות!!!

דבר המדריכים

הנה, שוב כמו בכל שנה, עוד כיתה סיימה תקופה. סיימה בית ספר, בגרויות, סיימה להיות "שייכת" לחברת הילדים ועוברת לדור צעיר, לצבא ושנת שרות. למרות, שבכותרת הכול ידוע מראש, לכל כיתה זו פעם ראשונה, ממש כשם שפעם אחת וראשונה עולים לכיתה א'. גם כאן בעצם הכול הולך להשתנות ורגע לפני שנפרדים אנחנו רוצים להגיד ולברך בכמה מילים:
חבר'ה - אתם כיתה טובה! כיתה חזקה! שבהחלט הובילה ונתנה את הטון! לאורך השנים ראינו אתכם לוקחים חלק בפעילויות, משתפים פעולה, עוזרים למדריכים ויוזמים. בפעילויות, בחגי משק או במופעי "כוכב נולד" ניתן היה לראות איך אתם משמשים דוגמה לשאר הכיתות. יופי!
בשיר האחרון בסדרה 'משירי סוף הדרך' /לאה גולדברג שנכתב כמעין תפילה מצאנו מילים שהיינו רוצים לברך אתכם בהם:

למדני אלוהיי

למדני אלוהיי ברוך והתפלל
על סוד עלה קמל על נגה פרי בשל
על החרות הזאת, לראות, לחוש
לנשום, לדעת, ליחל להיכשל.
למד את שפתותיי ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בקר ועם ליל
לבל יהיה יומי כתמול שלשום
לבל יהיה עליי יומי הרגל.

אז.. הבנתם?

אתם כיתה של מצחיקים. חוש הומור וציניות יש בלי די, גם ביצירתיות ניחנתם וביכולת לנהל שיחה, דבר שאינו מזבזבז מאליו בגיל ההתבגרות כשכל כך הרבה דברים מסיחים את הדעת וכל דבר קטן יכול לקבל מימדים של פיל.
בדרך המשותפת שלנו עברנו הרבה עלויות וגם מורדות, חשוב לנו שתדעו שגם בצחוקים, כמו בהצבת הגבול הברור, הדברים נעשו ונאמרו עם הרבה אהבה.
חשוב לנו שתבינו שלהגיד ולחשוב "מגיע לי" זה טוב כשזה בא באיזון עם להעריך את מה שמקבלים ע"י נתינה מעצמכם ולא לשם קבלת דבר.
חשוב לנו שתפתחו את הלב, וראו את יפי הדברים (גם כשהם שונים מהמזכר והידוע).

שתרגישו ותפרגנו לאחרים ולעצמכם - הצלחה קטנה זה דבר גדול!
שתהיו אמיצים ונכונים להיכשל, לקום ולהמשיך הלאה.
שתחשבו-לב

וכמו שאומרים - תהיו בני אדם!

אוהבים, שמרו על עצמכם, וכמובן תהיו בקשר.

אסנת ואודי.

כיתה י"ב היקרה

קודם כל זה ממש מחמיא לי ששאלתם לשלומי, אז אני מרגיש ממש טוב ומנסה לנצל כל רגע בטיול שלי להנאה וללמידה על הארץ שבה אני נמצא. אני לא יודע בדיוק מתי תראו את הדברים האלו, אבל בכתבת שורות אלו אני נמצא בנפאל ואז אני מתחיל את המסע שלי באוסטרליה הרחוקה.. כשאתה נמצא בארץ רחוקה יוצא לך הרבה לחשוב על האנשים שהשארית מאחור בארץ, אז נכון אני חושב הרבה על אימא היקרה שלי, אבל תאמינו או לא אני חושב גם הרבה עליכם..

אתם עולים אצלי הרבה במחשבות, בעיקר שאני צוחק ומאושר אני נזכר באיזה חוויה שעברנו ביחד. אם זה בטיולים שהיינו עושים באמצע הלילה לעשות קפה, או שביקרתם אותי בבית חולים ואפילו בערבים שישבנו במועדון וסתם דיברנו על כל מיני נושאים: מוצבא ופוליטיקה ועד ענייני הקיבוץ. אין ספק ששימשתם לי אוזן קשבת ואני מאד מקווה שגם האוזניים שלכם הצליחו לשמוע את כל מה שהיה לי להגיד (וזה לא היה מעט). אמנם לא היינו ביחד הרבה זמן ומסיבת הפרידה שלנו לא יצאה לפועל, החותם והרושם שהשארית עליי ואיתי הם עצומים.

אני לא אתן את הנאום הזה שאתם עומדים בפני דרך חדשה ועכשיו אתם אדונים לעצמכם, את זה בטח שמעתם כבר מההורים או מהמדריכים שלכם. אני רק אגיד לכם תודה, תודה שנכנסתם לי עמוק לתוך הוויד, תודה שנתתם לי להכיר אתכם והכי תודה ששיתפתם פעולה עם כל רעיון מטורף שהצעת לי לכם. אני מקווה שהמכתב הזה מוצא אתכם בבריאות טובה ושאתם הכי מאושרים. עכשיו אני פונה להורים. יש לכם ילדים מדהימים שהצליחו לשגע אותי כמה פעמים, אבל אין ספק שהפעם הצליח לכם.

מי ייתן ובעין חרוד יהיו עוד הרבה כיתות כאלה. אז קורצי, מייתי, יובי, עומר, כהן, חבוקה, קוגו, יונצי, חן, שנלר, פומיגניך וגיל, הגיע הזמן שנפסיק עם הכינויים הדביליים האלה, לא? סתם...

שיהיה המון המון בהצלחה, אני בטוח שבכל דרך חדשה שתבחרו יהיה לכם טוב ושאתם תסתדרו לא רע.

אל תפחדו לטעות, זה חלק מהחיים, אני בטוח שחלק מההורים שלכם עשו אותכם בטעות ובכל זאת יצא מזה משהו טוב...

לאודי ואוסנת ובעיקר לדויד בהיר, תודה שנתתם לי את הזדמנות ללוות את הכיתה הזאת במשך השנה, אני מקווה שלא התאכזבתם.

לאודי ואוסי ממש תודה על שיתוף הפעולה בינינו ושסידרתם כל בעיה שהייתה לי בדרך.

כשאני אחזור אני אפגש עם כולכם...

תעשו חיים ותשמרו על עצמכם.

אוהב וחושב עליכם,

המדריך החתיך רון הבריון.

ראיון עם מסיימי י"ב

עם נציגי הכיתה נפגשנו בשבת אחת, אשר לטובתה הצליחו נערי הכיתה להתפנות מלוח זמנים צפוף של חזרות ומבחנים, על מנת לענות על מספר שאלות הנגעות לסיום תקופת הלימודים בביה"ס והיציאה הקרובה מחבה"י. הפגישה, לשמחתנו, הפכה במהרה לשיחה חברית על תחושותיהם לקראת סיום תקופה זו. בראיון השתתפו: יונתן מירסקי, דורון קוגוט, מיתר הלר, מור מאור וגיל רז.

מה אתם מרגישים שקיבלתם מהקיבוץ, ובאיזה מידה אתם מרגישים כחלק מהקהילה? הקיבוץ הקנה לנו ערכים רבים כמו חינוך ברמה גבוהה שרק מעטים זוכים לקבל, מוסר עבודה, סולידריות ואהבת המולדת. החיים שלנו מגוונים יותר משל בני נוער אחרים. אנחנו גדלים במסגרת קיבוצית שתומכת ומסייעת לנו. לפעמים המסגרת גורמת לנו להיות תלויה בה ובכך מקשה קצת להתפתח באופן אישי. צורת החיים בקיבוץ גורמת לנו להיות פחות שותפים לחיי הקהילה, אבל למרות הכל אנו מרגישים כחלק מהקהילה ונותנים מעצמנו מתי שאנו יכולים לטובת הקהילה.

סיימתם שתיים עשרה שנות לימוד. איך אתם מסכמים את מה שקיבלתם השנה מבית הספר? אנחנו חושבים שנוצר "אנטי" גדול של הכיתה אל מול בית הספר. נוצרה תחושה שבית הספר כבר אינו דואג לתלמיד באופן פרטני אלא בתור ציון וממוצע. יש לציין כי ארבעה מתוך בני הכיתה לומדים במסגרות מחוץ לבית הספר בעין חרוד. עובדה זו הגבירה בקרב הכיתה את התחושה שבית הספר נותן חשיבות רבה מדי להישגים שבאים לידי ביטוי בציוני הבגרות. איך אתם רואים את החיים בשכבת הנעורים? אנחנו חושבים שהחיים בשכונה תרמו לנו מאוד. החיים יחד בשכונה גיבשו אותנו ככיתה. באופן אישי היא חיזקה את העצמאות שלנו וזימנה לנו אפשרות למפגש חברתי, במקום שהוא רק שלנו. אנחנו מאוד שמחים שלא החליטו לסגור את השכונה וזאת אנו אומרים על סמך היכרות שלנו עם חברות ילדים בקיבוצים אחרים בהם כבר לא קיימת יותר שכונת נעורים. במקומות אלה מסתובבים בני המחזור שלנו חסרי מעש מבלי שיש להם מקום משלהם להימצא בו.

באיזו מידה אתם מרגישים מחוברים למה שמתרחש במדינה?

אנחנו מרגישים יותר מחוברים מפעם וזאת בגלל שפרק הילדות בחיינו נגמור ואנו נמצאים כעת בצומת דרכים, לקראת פרק חדש בחיים. פרק שבו אנו צריכים לקחת יותר אחריות על עצמנו. עלינו לצאת מן החממה הקיבוצית ולהיות מחוברים יותר למה שקורה במדינה.

מהשיחה עם בני הכיתה עלתה בצורה הבולטת התחושה, כי הנערים מעריכים את מה שהקיבוץ מעניק והעניק להם לאורך השנים ושהחיים בקיבוץ זימט להם חוויות שונות מכל נער אחר במדינה. דבר שלפי דעתנו מחזק את חשיבות העשייה הקיבוצית החינוכית לאורך השנים.

אסנת ואודי

עומר דור

חולה במחלה חשוכת מרפא : מחלת ההגה
היא לא מרוקאית היא סתם משוגעת
משפט מפורסם: רוצה לנסוע לאנשהו?
כינאי: עומר'יקו
טיפ מהכיתה : יש לשקול אשפוז בכפייה!

יובל גיארי

הליצן של הכיתה
צייד החדיומים השכונתי
שיר אהוב: " הילד בן שלושים"
כינאי: מוקי
טיפ מהכיתה: עוד מוכרים סנדלי שורש

מיתר בהיר

תמיד תחת שליטה
כבר שלושה ימים נקי משלמה ארצי
לאחר שערך סקר ביט לבין עצמו יצא שהוא הכי יפה בכיתה
כינאי: מיתי. נצי
טיפ מהכיתה: תפסיק להעיר את כל השכונה כשאתה קם!

דורון קוגוט

גם יפה וגם אופה
סיימה את הספר האחרון של הארי פוטר בעשר שניות
היחידה בכיתה שמגלה סימני שפיות
כינאי: קוגו
טיפ מהכיתה: תקרא תצליח

רומה פומינך

הלך לגיבוש שייטת נפצע, חזר והכריז שהוא שונא מים
הלך לגיבוש נוסף, עבר, כל הכבוד...
החג האהוב עליו ביותר - חג אסיף
כינאי: פומינך
טיפ מהכיתה: יש עולם מחוץ לחדר כושר

חן גלדן

מאז שקיבלה רישיון לא דרכה על מדרכות הקיבוץ
בעתיד: הסדרנית רכב של הקיבוץ
צבע אהוב: שחור
כינאי: חן
טיפ מהכיתה: תתחילי הכי מהר שלך ולאט לאט

סתיו כהן

פעם פעם הייתה שחקנית כדור סל מצטיינת
היחידה מבני הכיתה שמוותרת על שנת צהריים לטובת שיעורי בית
בעתיד - מנהלת מיקרוסופט
כינאי: כהן
טיפ מהכיתה: מי שמשקיע שוקע

יונתן מירסקי

הראשון מבני הכיתה שעבר טסט
הוביל עשרה חבריה מבית השיטה לעין חרוד דרך מולדת
ספר אהוב: "הקיץ של אביה"
כינאי: יונצי
טיפ מהכיתה: שקל שישים

מור מאור

מראשוני הכיתה שהתחילו ללמוד שיעורי נהיגה
היחיד בכיתה שאין לו רישיון
הראשון מהכיתה שמצטרף לצבא
כינאי: חובי, חבובו, בובו, חבוקה, יוחשמרמר
טיפ מהכיתה: עבודה זה לא מילה גסה

קורן צור

מהרגע שהפסיק ללמוד לא הפסיק לעבוד
היחיד שמסוגל לישון שנת צהריים עד הבוקר שלמחרת
יכול להתווכח עם מיתר עד ארבע לפנות בוקר על איך נחתים עטלפים
כינאי: קורצי
טיפ מהכיתה: " העישון בזמן היריון מסכן את העובר שלך"

מיתר הלר

כשגר עם שותפו בחדר בשכונה היה נוהג לנקות רק
את החצי שלו
הצליח לאבד את הקלאב קאר מחוץ לחדר האוכל באור יום
שיר אהוב: " יש לו בחורות כמו מים"
כינאי: שנלר, הלר
טיפ מהכיתה: יש אישור לנחות

גיל רז

הגיע אלינו מהעיר הגדולה
הולכת על גזרה גבוהה...
בעתיד - השרה לאיכות בסביבה
כינאי: גיל
טיפ מהכיתה: לא כל יום פורים

ה אומר דבר בשם אומר

כאילו הביא גאולה לעולם *פאנאמ?*

כשקיבלתי על עצמי את עריכת יומן המשק עמדה מול עיניי ההכרה שהיומן אמור להיות ייחודי לעין חרוד. כלומר, **יכתב על ידי אנשי עין חרוד**, בנושאים הנראים להם, ויהיה כלי ביטוי לחברה. אנו חיים בעידן של עודף מידע: עיתונים, מוספים ומקומונים ומעל הכול האוקיינוס האדיר של האינטרנט שהופך את המידע לזמין ונגיש. בדרך הטבע חברים קוראים, מתרשמים ומבקשים לשתף אנשים נוספים בטכסטים המבטאים את דעותיהם והלוך רוחם. דבר זה ניתן להיעשות באמצעות הדואר האלקטרוני או באתר האינטרנט של המשק. אם נכניס ליומן את הרשימות מהמוספים ומהאינטרנט יאבד היומן את ייחודו ויהפוך מכלי ביטוי של חברי עין חרוד על ידי חברי עין חרוד - לאוסף חסר ייחוד של רשימות מכל הבא ליד. בכלל הזה יש יוצא אחד מן הכלל והוא עמוד השער, שלא נועד להבעת דעות. בעמוד השער שמורה למערכת החירות הפואטית לבחור על פי שיקול דעתן שיר או פרוזה בהתאם ללוח השנה ואירועי הזמן.

חשוב מאד שהחברים יכתבו ויבטאו את דעותיהם בכל דבר ועניין, ושהיומן יהיה כלי ביטוי לחיינו. חשוב לשמור על נוסח וסגנון ראויים ועל עמידה מאחורי המילים הכתובות (חתימה מלאה).

ואסיים את דבריי בקריאה האולטימטיבית: הבו חומר (משלנו) ליומן!
זיוה אופנהיימר

משולחנו של הצוות העוסק בעניין "בעלי מוגבלויות/צרכים מיוחדים"

הצוות העוסק בעניין "בעלי צרכים מיוחדים" או "בעלי מוגבלויות" (כך זה נקרא היום בכל הפורומים העוסקים בנושא) הוא צוות שהוקם במטרה להסדיר את הטיפול בנושא ולפעול למען הבטחת זכויותיהם של בעלי הצרכים המיוחדים בהווה ובעתיד, באופן צודק, הגיוני ומתאם למציאות העכשווית או העתידית, גם לעת שינוי (חס וחלילה...) או בעתות של קושי כלכלי (שלא נדע...).

מסיבות היסטוריות וחברתיות מקובל היה בעין חרוד איחוד במשך שנים רבות ועד לאחרונה, לקבל לחברות הקיבוץ את כל בני הקיבוץ שרצו בכך, לרבות בנים בעלי מוגבלויות קשות.

נוהג זה מקורו בתחושה ובתפישה כי הקיבוץ הינו בית ומשפחה מורחבת והחברות בקיבוץ לגבי "בני המשפחה" היא "טבעית" ואוטומטית ואינה כרוכה בעצם בהכרעה או בהחלטה משמעותית של הקיבוץ.

כתוצאה מהמסורת הנ"ל נוצר מצב בו התקבלו במהלך השנים לחברות בעין חרוד איחוד חברים בעלי מוגבלויות וצרכים מיוחדים בדרגות חומרה שונות. חלק מחברים אלה סובלים ממוגבלויות קשות, יכולת התפקוד וההתפרנסות שלהם מוגבלת, הם זקוקים לטיפול וסיוע שוטפים ויש צורך להבטיח את הטיפול בהם, את רווחתם ואת אספקת צורכיהם בעתיד.

במאמר מוסגר יצוין כי בקיבוצים רבים מקובל היה שלא לקבל לחברות בנים בעלי מוגבלויות כאלה אלא לראות בהם "תלויים בחברי הקיבוץ" כמשמעות המונח בתקנון הקיבוץ, ולהבטיח את הטיפול בהם ואת אספקת צורכיהם במסגרת זאת.

כמו כן יצוין כי חלק מן החברים הנ"ל הוגדרו כ"חסויים" ומונה להם אפוטרופוס על פי החוק.

עניין הטיפול בקבלת תמיכה והכרה מן המדינה ומוסדותיה, כולל הכרה ואישור אחוזי נכות ומיצוי זכויות שונות המגיעות לבעלי המוגבלויות, די הוזנחו ונשכחו ובכך הפסדנו במשך השנים תמיכה ועזרה רבה במימון צורכיהם המיוחדים של החברים הנ"ל.

הצוות עובד בליווי וייעוץ של גדעון פלס ממחניים, שהוא יו"ר ארגון אהד"ה (ארגון הורים לבעלי מוגבלויות בתנועה הקיבוצית) וגם מייעץ לקיבוצים בנושא זה, וכן עם עו"ד דרור רכס.

ההצעה שהוגשה למזכירות ואושרה, מבוססת על ההכרה העמוקה כי לקיבוץ יש מחויבות חברתית ומשפטית לדאוג לרווחתם ולעתידם ולספק את צורכיהם של החברים בעלי המוגבלויות במשך כל שנות חייהם בקיבוץ, ברמה נאותה, שלא תפחת מן הרמה המקובלת בקיבוץ. מימוש מחויבות זאת והוצאתה מן הכוח אל הפועל מחייב יצירת מקורות כספיים נוספים ועצמאיים, אשר ישמשו להבטחת מימון הצרכים המיוחדים בעתיד. לצורך יצירת והגדלת המקורות הנ"ל יש צורך בין השאר בשינויים מסוימים בהסדרי התקצוב והצריכה לגבי החברים הנ"ל.

ההצעה מבוססת על העובדה שמכוח אחריותו ומחויבותו של הקיבוץ לקיומם, רווחתם ואספקת צורכיהם של החברים בעלי המוגבלויות, הוציא הקיבוץ בפועל בעבר ויוציא בעתיד סכומים נכבדים ביותר. כדי להבטיח כי גם בעתיד יובטחו מקורות מספיקים למטרה זו יש להקים ולממן מקורות נוספים אלה. לצורך מימון המקורות הנוספים נכון וצודק יהיה להשתמש גם בסכומים שעל פי החלטות עין חרוד איחוד יועמדו לרשות חברי הקיבוץ בעתיד בנוסף לתקציבים הרגילים. הצעת ההחלטה אמורה להגיע לדיון ולאישור במועצה. חברים או בני משפחה המעוניינים לשמוע פרטים לפני הדיון במועצה, מוזמנים לפנות אליי.

נגה שני

אנשים שוב !

המכבסה חוזרת לכבס שטיחונים.

החברים מתבקשים לבוא לקחת את השטיחונים שכובסו בכל שבוע !

פעם בחודש יפוננו כל השטיחונים שלא נלקחו ויימסרו לנזקקים. את השטיחונים יש לזרוק בנפרד בשני התאים שמתחת לתא השמיכות והמעילים.

שטיחים גדולים (וכבדים) לא יכובסו באופן שוטף.
יש לתאם עם יהודית במכבסה.

בתקווה לשיתוף פעולה הפעם!
צוות המכבסה ותא-מלא.

עוצרים באדום

לפני הכול תזכורת חשובה:

רגע לפני שיצאתם לנסיעה, בדקו שוב במחשב מהו הרכב הרשום בעבורכם. אין לסמוך על מה שנרשם בתחילת השבוע או על מה שזכור לכם. אפילו אם פתחתם את מדור הרכב בבוקר (של יום הנסיעה) - חזרו ובדקו, כי עלולים לחול שינויים בלתי צפויים.

לא חלף שבוע וכבר התמלא מדורנו בחומר חדש-ישן. בתחומי המוסך ממוקמת פינת ניקוי למכוניות. שטיפה, שאיבת אבק וכל הדרוש לניקוי המכונית. הפינה מסודרת ומצוידת ופתוחה לשימוש, לנוחות הציבור, עשרים וארבע שעות ביממה. לצערנו, מנוצלת פינה זו על ידי עוברי אורח למיניהם, וקבלנים המסתובבים בחצר המשק, העושים במקום כבשלהם. השימוש במקום נראה להם כברור מאליו, הם אינם טורחים לבקש רשות ומתעלמים כשמעירים להם על כך שיש לבקש רשות לשימוש במתקן. אני פונה לציבור לעזור לנו להתמודד עם תופעה זו. אם נתקלתם באנשים זרים המנקים את מכוניתם במוסך, אנא העירו להם ואל תהססו לדרוש מהם לעזוב את המקום.

ביומן הקודם כתבנו על יחס מזלזל במכוניות המשק. לא יבשה הדיו על המדפסת וכבר לפנינו הסיפור הבא: בשש בבוקר נורית ארנון פתחה את מכוניתה - שחזרה בלילה מבילוי צעירים בכינרת, כדי לנסוע לעבודה. וזה המראה שהתגלה לעיניה: החלונות האחוריים - מרוחים בבוץ. בקבוקי מי עדן מלאים למחצה פזורים בתוך האוטו. מגבת גדולה ספוגה במים ובבוץ פרושה על החלק האחורי - האם שימשה כמצע קריר לכלב ביום חם? הדיבורית, החדשה, תלושה ממקומה ותלויה על החוט המחבר אותה לאוטו. האם יש מה להוסיף?

בינה

אגדת "הפרייר" – שלא למד

לא הייתי נדרש לנושא זה לולא ראיתי שהצוות השיתופי חוזר ומשתמש בטיעון זה להוכחת הקיפוח במעבר לשכר דיפרנציאלי, הן באסיפה והן ברשימתם ביומן האחרון. אני רוצה להקדים ולומר, שיש אמת בטענה ששינוי השיטה עשוי לפגוע בחברים שהיו עובדים נאמנים וחרוצים במקום עבודה ראוי, ועשויים למצוא את עצמם במצב החדש, עם רמת שכר נמוכה יחסית. אם כי סביר להניח שמי שהתמיד והתמקצע במקום עבודתו, יהיה גם בעתיד בעל שכר ראוי.

לבעיה זו ניתנת תשובה במסגרת הצעת צוות ההתחדשות, לפיה תינתן תוספת לחברים בגיל מבוגר שיתקשו לשדרג את מקום עבודתם, למקום עם שכר גבוה יותר. אבל מכאן לטענת "הפרייר", לפיה מישהו שלמד **חייב** משהו לחבר שלא למד, המרחק גדול ביותר כפי שאבהיר להלן.

עין חרוד לאורך כל השנים עודדה ואפשרה לכל החברים ללמוד. לעתים גם לימודים "אישיים", לקידומו האישי של החבר שבחר בכך. זאת בהנחה שקידום החבר יתרום גם לחברה כולה. חלקם של החברים ובעיקר אלה שהלכו ללימודים בגיל מבוגר, השקיעו בכך מאמצים גדולים ויש להעריך אותם על כך.

מי שבחר מסיבותיו הוא לא לממש זכות זו, עשה זאת מבחירתו האישית בלבד. בהצעת צוות התחדשות מוצע לאפשר לחברים המעוניינים בכך לממש את זכותם ללימודים. עד כאן תמונת המצב האמיתית (לדעתי) ונדמה לי שלא ניתן לחלוק על נתונים אלה. הבעיה נעוצה בטענה, **שמי שלמד חייב למי שלא למד**.

מקובל בחברות ובגופים עסקיים רבים והיה מקובל גם בעין חרוד בעבר, לממן לימודים לעובדים שהתחייבו לעבוד בחברה לאחר לימודיהם ולהחזיר בעבודתם, **שנתיים עבודה עבור כל שנת לימודים**. זאת בהנחה שתרומתם בשנתיים אלה מחזירה את ההוצאה שהוצאה עבור לימודיהם.

מכאן שחבר שלמד ולאחר לימודיו עבד במשק 6-8 שנים, בהתאם למשך לימודיו, גמר לשלם את חובו לחברה. אני מדגיש את **חובו לחברה**, כי מתקציבו של החבר שלא למד, לא נגרעה אגורה אחת בגין לימודי החבר שלמד, ולכן הלומד **אינו חייב לו כלום**.

עם כל הכבוד (האמיתי) לעובד "הפשוט" שעבד ומילא את חובתו, יש לציין שמצבה הכלכלי הטוב של עין חרוד היום, ממנו נהנים כלל החברים, כולל אלה שלא למדו, הוא בזכות אותם חברים שיש להם את **היכולת ו"המשהו הנוסף"** - וחלקם הגדול זה בזכות **לימודיהם** - לתרום ולהשקיע מעבר למילוי "חובתם".

לסיכום - נדמה לי שהתמונה האמיתית הפוכה מזו המוצגת ע"י הצוות השיתופי בטיעוני "הפרייר" שלא למד" - ותחשבו על זה.

צביקי נור

פיסות אפג'ים, חלום ויעג'ים

פעם שעוד קטנה הייתי, העיניים היו לי כמקור עיקרי לשפיטת-הסובבים סביבי לשבט או לחסד, דרכם מדדתי את כדאיות יצירת-הקשר עימם.

פעם, שגבה צמיחתי לא עלה על מטר וקצת, מראהו החיצוני של אדם היה המדד העיקרי לתחושותיי כלפיו.

המדדים הללו היו אכזריים כלפי אישה אחת. אישה אחת אשר פניה היו רקומים וסרוגים בקמטי צער וחסר.

אישה אחת שבתקופת גיהינום - השנאה, הרצח והרעב, שמרה בחירוף נפש על ארבעת גוריה הקטנים כעל הנכס האחרון בחייה.

אישה אחת צעירה שְׁזָקְנָה בין לילה תוך כדי בריחה מאימת האש סביב.
אישה אחת - אָמִי

ואני מגובה של מטר עד מטר ושישים ושלושה סנטימטר אהבתי והתביישתי, אהבתי והתביישתי בה.

מעולם לא גיליתי את מספר שנות חייה של אמי ואני בעיניי מדדתי את גילה והיא זקנה עד מאוד. פעם שהגעתי עד מותניה חיבקתי שלושה קפלים שיצרו יחדיו רכות ודשנות מדומה, הם הרגישו כמדפים התומכים את פלג גופה העליון לבל יתמוטט.

לכל קפל היה תפקיד פעיל משלו.

לקפל אחד נקשרה לולאת הסינר.

קפל שני שמר על גזרת המותניים ועזר בנשיאת משאות מן השוק.

את הקפל השלישי אהבתי במיוחד. משני צדדיו הייתה נשפכת מין רכות חמימה המדיפה ריחות של

סינור שכובס בסבון קובייה גס וספוג בבצלים ושומים מטוגנים. הקפל השלישי אהב במיוחד את

מגע זרועותיי הקטנות והיה נענה לנגיעתי באיזו צמרמורת של התרגשות מהולה בחשש, שמא

יתגלה סוד כמיהתם הנסתרת הצמא לאהבה, ועלול חס וחלילה להתפתות ולפתוח את שערי

הנעולים של בעליו.

פעם ביקשתי מאמי שתתכופף אליי כדי שאוכל לספור את קמטי מצחה שהיו ערוכים שורות שורות,

קמט אחד אינו מפריע לזולתו, אין קמט דומה למשנהו.

הקמטים במצחה היו ארוגים מעשה אמן, שלושה או ארבעה קמטי רוחב מקבילים זה מול זה,

לפעמים נראו כאילו מתעמתים היו זה בזה, למי ניתנה בכורת עומק הצער הכאב והיגון.

קמטים אלו במצחה הדריכו את מנוחתי, "קמטים רעים" קראתי להם. השתדלתי בימים ששהיתי

במחיצתה לא להציק את מנוחתם שלא יולידו עוד "קמטים רעים".

קשים יותר לספירה היו קמטי הרשת הסבוכים חסרי סדר וצורה, צפופים, מבולגנים, פזורים על פני

המצח, הלחיים, הסנטר והצוואר.

חלקם זעירים כל-כך, שרק אצבעות ידיי הקטנות היו מסוגלות להחליק עליהן. קמטים רכים למגע

היו ללא עומק מכביד וזועף.

לעתים, בימים של שמחה, היו מעלים על חזותם סומק אדמדם וצחוק מחליק-קמטים היה פורץ

מתוכם אשר שָׁבָה את עיניי עד דמעות ולאמי, כמו במטה קסמים נשלו כמה וכמה שנות גיל.

את צחוקה "מחליק הקמטים" אימצתי לעצמי כירושה.

יונהל'ה שפירא

מהמשכן לאמנות

במהלך החודשים - יוני - יולי - אוגוסט,
יתקיימו סדורים מודרכים בתערוכות, ללא תשלום נוסף.
בכל ימי שישי בשעה 11: 30
כולם מוזמנים!

במהלך חודשי חופשת הקיץ - יולי - אוגוסט,
פעילויות לילדים והורים, בעלות של 6 ש"ח,
יתקיימו מדי יום א' בשעה 13: 30, ובימי שישי בשעה 11: 00.
יש להירשם מראש, מוזמנים כולם!

חוג "יחד באמנות", בימי חמישי ב-17: 00, פעם בשבועיים.
סדרת ארבעה מפגשים מקסימים, עם תקשורת חדשה דרך האמנות,
להורה וילד (אחד), בתשלום והרשמה מראש.

כמו-כן, להנאתכם - קפה ביקלס!!! פתוח בסופי השבוע
קפה, משקאות, עוגות וארוחות קלות
בגינת הפסלים שבלב המשכן לאמנות.

לידיעתכם, ולהתראות,

שושן

מצטט

לנצח סמינסקי ומשפחתה

לסבתא צביה לסקי

למשפחת לוריין

לנישאי אירית ואלכס

מהר יותר,

גזרה יותר,

חזק יותר,

אהלן יותר.

מצטט

לזרטה

לנישאי הנכדה

דלית עז"ל אנטוני

בת לרחל ואלי אליהו

שפע זרקות ואיחולים

רומן היסטורי

ספרות יפה

רומן היסטורי	ברסלין תרזה	חותם מדיצי
רומן היסטורי	שמרון גד	אהובת הטמפלר מעמק רפאים
סיפורים	ברנס ג'וליאן	שולחן הלימון
מתח	גלוגר בט	נטע זר
רומן	כרמלי עודד	כלכלת בית
רומן	עמרוסי אמילי	תריס
מתח	קונלי מיקל	המפענחים
רומן	מלוויל הרמן	מובי דיק
רומן	קראוס-וינר אורלי	זאבים בשלג
רומן רומנטי	רוברטס נורה	סחרור רגשות
רומן	רושדי סלמן	הקוסמת מפירנצה

מגיא ההריגה לשער הגיא ,

פרקי יומן מימי השואה עד תקומת ישראל - וירצברג בני

עיון

יגאל עומר	רוכבי ישראל, שביל אופניים מצפון לדרום
עדנה כצנלסון ועמירם רביב	סבאות עכשיו, מורה דרך לסבא ולסבתא
	פילוסופים קטנים, פילוסופיה לילדים
אדיר כהן	ועל ילדים
מרדכי נאור	בחזרה לרכבת העמק

פנייה לציבור משק חום

בקשת משק חום לציבור בנושא מערכות המים החמים :
חברים אשר ברשותם מערכת משולבת שמש וחשמל מתבקשים להוריד המפסקים של החשמל לדודים בדירתם בכדי לקבל מים חמים במשך הקיץ רק דרך אנרגיית השמש, חברים שלא הותקן בדירתם מפסק מתבקשים לפנות למענה הקולי - 6528 ואנחנו בתיאום איתם נסגור את החשמל בדודים.
מהלך סגירת החשמל במערכות השמש תאפשר לנו ולכם :
לחסוך בחשמל בכל חודשי הקיץ.

לדעת היכן מערכת החימום על-ידי השמש אינה מתפקדת ולתקן זאת.

ישראל נוה

שמעיה רוז'נסקי ז"ל

איננו

קורות חיים

שמעיה נולד בעיירה לופצ'ה ששוכנת ליד נהר הניימן אשר על גבול רוסיה - פולניה. ההורים, פסח ורייחל, עסקו במסחר.

כשהיה בן שש פרצה מלחמת העולם הראשונה. אביו גויס עם תחילת המלחמה לצבא הפולני ואף ישב בשבי. הגרמנים שכבשו את האזור גרשו את כל אנשי העירה ובזה החלו שנות נדודים של המשפחה.

עם סיום המלחמה, ושחרורו של אביו, עברו לעיר ברנוביץ' ושם התיישבו. אביו התחיל לעבוד בנגרות ושמעיה נכנס לתנועת הנוער הציונית פְּרִייהייט שבה כיהן במהלך השנים כמזכיר וכיו"ר, שם גם הכיר את חנה לראשונה.

בגיל עשרים ואחת, בעזרת כמה "טריקים" הצליח להשתחרר משירות בצבא הפולני ונסע להכשרה ב"קיבוץ לוצק". לדבריו: בקיבוץ "לא היה כלום, היו רק מחלה ואידיאליזם". בהכשרה התחבר לחנה והם הפכו לזוג.

בזכות היותו פעיל ומוכר בתנועה ולדבריו, "מצא חן בעיני אחת השליחות", זכה באישור המיוחל לעלות ארצה.

לצורך כך חזר הביתה לברנוביץ' לצורך היערכות ומימון העלייה וחנה נשארה בקיבוץ בלוצק. ב-1935 עלה לארץ, ברכבת דרך ורשה לרומניה ומשם באנייה "פולוניה" לנמל חיפה. כשהגיע לארץ הופנה, על פי בקשתו, ישירות לעין-חרוד, הרבה בזכות שמה של הנגרייה הגדולה.

כשהגיע לעין חרוד התחיל לטפל בהשגת סרטיפיקט לחנה. כעבור כשלוש שנים הגיעה חנה לעין חרוד ובה בנו את ביתם ומשפחתם.

משנת 1935 עבד שמעיה בנגרייה.

באירועי השבת השחורה נלקח שמעיה, עם כל הגברים של עין חרוד לשבי הבריטי בעתלית ואחר כך ברפיח. כששוחרר בין האחרונים, אמר: "לא יודע למה שוחררתי בין האחרונים. כנראה שהייתי בין האסירים המסוכנים ביותר..."

שמעיה עבד בנגרייה לאורך כחמישים שנה, מיומו השלישי בעין חרוד ועד סביבות גיל תשעים. במשך שנים רבות ניהל את הנגרייה עד שהעביר את המושכות לצעירים, אך המשיך לעבוד וללוות אותם. שמעיה הרגיש תמיד כי "נלחם על הנגרייה בציפורניים" ולא נתן לסגור אותה גם בימים קשים. הנגרייה הייתה ציפור נפשו.

שמעיה איבד את כל משפחתו בשואה. בעין חרוד הקים עם חנה משפחה, שהיום מונה בן ובת, שמונה נכדים ואחד-עשר נינים.

המשפחה תמיד הייתה בראש מעייניו. הוא היה איש צנוע, והיה "אמן הפשרות" – תמיד לעשות הכול רק בנועם ובשקט, בטוב-לב ותמיד מתובל בהומור דק ועדין. שמעיה זכה לאריכות ימים וצלילות דעת עד יומו האחרון וכך נזכור אותו.

זמן תרבות

יומן תרבות של סוף תקופת החגים העמוסה ותחילת הקיץ עם הבריכה החדשה החום והמזגן, בסימן סיכומים ותודות וכרגיל – מבט קדימה... לפני סיכום שבועות, התודות והברכות, עלינו לפתוח בנימה קצת אחרת. ביומן שיצא כחודש לפני חג השבועות פרסמנו קריאה לציבור להירתם לארגון החג- הטקס והפנינג השבועות. אף לא אחד נענה לקריאה ולכן פרסמנו קריאה נוספת על לוח המודעות. מיותר לציין שלא זכינו למבול של פניות ועובדה זו כמעט וגרמה לנו להחליט שלא לקיים את טקס החג השנה. בסופו של דבר קיימנו את הטקס, בגלל צדיקה אחת או שתיים. מקרה זה אינו יוצא מן הכלל בשנים האחרונות והוא בהחלט מעיד על הכלל. ארגון החגים ואירועי התרבות הוא מנת חלקם של מעטים, המתנדבים במעגליות כמעט לכל אירוע או חג, כשרוב הציבור נהנה לבוא ולהשתתף ואף להביא אורחים. אם לא נרחיב את מעגל העושים לא נוכל לקיים תרבות לאורך זמן. ותחשבו על זה ! (במיוחד כשמדברים וכותבים על היחד והשיתוף).

ועכשיו לתודות: חג השבועות התפרס השנה על פני סוף שבוע שלם, מה שאפשר לחגוג בציבור וגם בחיק המשפחה.

בערב החג התקיימה ארוחת החג החגיגית וכמו כל שנה חדר האוכל היה גדוש ומלא. תודה לעושות במלאכה בנאמנות: לנגה גלדן, אסתר סמילנסקי ויהודית שני. לצוות המטבח שהכין וטרח, תודה מיוחדת לצוות מעיין חלב שעשה ימים כלילות כדי לעמוד בקצב ההזמנות.

טקס החג השנה היה עליז ומגוון. את הטקס פתח "חן החתול", דמות אנימציה מבית היוצר של "קומיקוס", שדיבר עם הקהל ועשה שמח. תודה לשהם צפדיה וחן בן אנוש על התפעול. הטקס החגיגי כלל, כבכל שנה, שירים, ריקודים וסרטונים. תודה לחני יוהנסון על העזרה בארגון הטקס, לשולה זוהר על העזרה בקישוט, תודה לאבשלום, ירון, ציפי ובן פלג על הצד המוסיקלי. לשושן ולילדי הגן על הריקוד העליז, לאיילה וילדי גנון תאנה על הבאת שבעת המינים. תודה לקריינים, לאמי גרדי על צילום ועריכת סרט התינוקות, לנגה על ריקוד "טנא ירוק", לילדי א-י-ג' המתוקים ולרקדניות. לתום על ההגברה והתאורה ולעפרי על עיצוב המודעה לחג.

למחרת, יום שישי בערב, חגגנו את פתיחתו המחודשת של הפאב המשופץ והמשודרג. על אחורי הקלעים כבר נכתב ביומן לפני החג ובערב זה יכולנו כולנו לראות וליהנות. המון רב הגיע לפאב רקד, שתה ובילה והיה עליז ושמח. תודה לטל, לתום ולעוזרים מאחורי הבר.

במוצאי שבת עלינו כולנו למשק החי להפנינג הענפים המסורתי. השנה החלטנו לקיים את ההפנינג בענפים עצמם בכדי לגוון ובעיקר כדי לאפשר לאורווה שלנו לארח ולהופיע. אנו משוכנעים שהמתכונת הזו מוכיחה את עצמה והיא מוצלחת ביותר. הפיזור היחסי

מוריד מהעומס האופייני בדרך כלל לאירוע זה ו"מאלץ" אותנו לבקר בענפים עצמם ולתת להם את הכבוד המגיע להם...

זה המקום להודות לכל הענפים שלקחו חלק ואירחו: לצוות הרפת שהשקה אותנו בחלב ומוצריו, לצוות הגד"ש שעבד במרץ כדי להשביענו באבטיחים, תירסים ופיתות וכמובן בתצוגת כלים מרשימה. להלל דן וצוות הדיר על אירוח טעים נעים ומלטף, תודה לבני רון שסייע להם. לריקור על הקסמים והקרטיבים הטעימים, לצוות בית המלאכה על תצוגה ומכירה של עבודות מעשה ידי חברינו, לדונה רון על התצוגה, לצוות איכות הסביבה על הפינה הירוקה. וכמעט אחרונים ומאוד חביבים, צוות הארוחה, ילדינו ונערינו המדהימים והמדהימות שאירחו ברכיבה וביצירה ונתנו לנו קינוח נהדר לאירוע במופע רכיבה מדהים ומושקע. זה מחמם את הלב וממלא אותנו גאווה, המשיכו כך!

תודות נוספות למירב ברוידא שנרתמה לריכוז וארגון ההפנינג, לסיון דור ונועם גרדי שעזרו בארגון, לחנה ונועם שביט על הבצק הנפלא. תודה גדולה לבני ובנות השכונה והזח"ט על העזרה בכל אירועי החג.

באופן טבעי אחרי תקופת החגים העמוסה, הקיץ הוא יותר רגוע ומרווח. ובכל זאת קצת מאירועי הקיץ המתוכננים:

- ביום שלישי הקרוב 30/6 יתקיים במעיין חרוד "פסטיבל בשקל", אירוע מוסיקה אזורי וארצי עם שלל אטרקציות ומופעים והכול בעלות כניסה של שקל אחד.
- בעוד כשבועיים, ביום חמישי 9/7, בשעות אחה"צ נחגוג את פתיחת הקיץ וחנוכת הבריכה החדשה, בהפנינג "משחקים של פעם" ושעשועי בריכה (לא מתנפחים). באירוע זה נשלב את אירוע ההתרמה השנתי של כיתת הבר-מצווה עם בית קפה, דוכני כיבוד וארוחת ערב קלה, וגם נגזור סרט ונברך על המוגמר. אז רשמו ביומנים ובואו בהמונים.
- ביום שלישי, 28/7, אחה"צ במועדון, המופע "ילדוג'אז", שירי ילדים בעיבוד גיאז עם יעל ארנון (המורה למוסיקה בגנים שלנו) ולהקתה. מומלץ ביותר. את ט"ו באב נחגוג ביום שישי 14/8. מי שמעוניין לעזור בארגון מוזמן לפנות אלינו. כמו כן, כל יוזמה לפעילות בקיץ (כולל הארגון שלה) תתקבל בברכה.

להזכירכם, הקיץ מסתיים בי"ח באלול ובחגי תשרי ואנו פונים כבר עכשיו לעזרה בריכוז צוות חג, ארגון והפקה. היזכרו לרגע במילים שפתחו יומן תרבות זה, הקדישו מחשבה ועשו מעשה.

שבת שלום וקיץ נעים
יובל ונגה

אל האור

מילים : יוסי אזולאי לחן: רן אביב

כשהאש בוערת בך להגשים כל חלום בליבך
יש מקום אחר בראשך שכובש ממלא את זימך
והלב אומר שהזמן עובר ואתה צריך לבד
שוב לקחת עוד רגע אחד

כשהאש בוערת בפנים ורואה מרחבים ירוקים
משהו קורה בחיים מחפש כוכבים זוהרים
והלב אומר שהזמן עובר ואתה צריך לבד
שוב לקחת עוד רגע אחד

אל האור אל הרוח בים הכחול
לעזוב את הכל מאחור
לסמן אותיות על החול לעוף כמו ציפור
אל האור אל הרוח ללא מעצור
שום דבר לא קורא לי לחזור
אל האור אל האושר עוד

כשהאש בוערת בך להגשים כל חלום בליבך
יש מקום אחר בראשך שכובש ממלא את ליבך
כשהלב אומר אין עוד זמן אחר
אלו החיים שלך תן לחופש לקחת אותך

כשהאש בוערת בפנים...

ע"בדים היינו

מופע סיום י"ב

מוצ"ש 27.6.09 בשעה 20:30

על מגרש הכדורסל במאוחד

כולם מוזמנים